

Unanimitats inútils

Les Corts valencianes van aprovar la setmana passada per unanimitat una proposta per la qual es reclama al Consell que en sis mesos presente un programa d'actuacions per a la promoció del valencià. La unanimitat, en una cambra tan dividida en altres assumptes, no resulta sorprenent. De fet, quan es tracta de parlar de la defensa i la promoció del valencià tots els grups polítics coincideixen a reconèixer que es tracta d'un punt importantíssim i prioritari del seu programa. Quan es tracta de parlar, és clar. Perquè de la mateixa manera que s'ha assumit aquesta unanimitat, comença a assumir-se que, en la qüestió del valencià, una cosa és el que es diu i una altra molt diferent, el que es fa. Per això resulta totalment natural que diputats del Partit Popular i Unió Valenciana manifesten en el Parlament la necessitat d'incrementar l'ús social del valencià al mateix temps que mantenen com a responsables de la televisió valenciana un grup de persones que a més de no parlar el valencià, s'han decidit a fer-lo desaparèixer metòdicament de les franges horàries de major audiència. També per aquest "consens" no escrit resulta natural que en els debats sobre el valencià, ni el portaveu del Partit Popular ni el del PSOE no l'utilitzen ni un minut.

Lamentablement, la unanimitat de la petició de les Corts, doncs, no entusiasma gens, i menys encara si coincideix temporalment amb la presentació del complet informe que la Mesa per a l'Ensenyament en Valencià ha elaborat sobre la situació en l'àmbit de l'ensenyament públic, des de pre-escolar fins a la universitat. Les dades, a l'engròs, ens permeten un lleuger optimisme: l'ensenyament en valencià augmenta any rere any. Però alguns detalls produeixen feredat. Així, per exemple, es calcula que més de 200.000 xiquets valencianoparlants han de cursar els estudis en castellà perquè no hi ha una altra oferta, com en els antics temps, i que resulta impossible seguir una línia educativa des de l'EGB fins a finalitzar una carrera universitària totalment en valencià.

Per si això fóra poc, els responsables de l'elaboració d'aquest informe, que els diputats valencians haurien de conèixer a fons si realment volen que les seues decisions sobre el tema siguen més que una pura acció teatral, manifesten la poca col·laboració de la Conselleria de Cultura i Educació, quan no els entrebancs purs i durs, a l'hora de proporcionar dades sobre el nombre real d'alumnes que cursen els estudis, no alguna assignatura, en la llengua del país.

Amb aquestes dades les unanimitats parlamentàries, per reiteratives, pareixen més que inútils i només produeixen en el ciutadà la sensació nítida que les Corts són un teatre ple de molts actors dolents. En benefici de la coherència, i del valencià, s'agrairia que els partits amb responsabilitat en el govern, el Partit Popular i Unió Valenciana, acordaren menys i treballaren més.

Addenda: per celebrar el Nou d'Octubre, el president de les Corts valencianes, Vicent González Lizondo, ha tingut la idea de contractar uns amics per tal que dibuixaren un còmic en edició de luxe amb un *poupurri* de la història del País Valencià per distribuir-lo no se sap on. A l'opuscle es poden trobar algunes perles que diuen molt dels seus promotors, com el model de llengua o la utilització del terme

"Valencia" per anomenar el País Valencià (i això sí que és una clara vulneració de l'Estatut d'Autonomia vigent).

Però, potser, la més destacada siga la manipulació gràfica que han patit algunes fotografies. Així, en una de les que representa la manifestació demanant l'autonomia l'any 1978, les senyeres han estat grollerament repintades amb una fraja blava que en aquell moment no duien. És fàcil trobar molts exemples de manipulació de la història i els seus documents, i alguns són ben recents com els personatges que desapareixien en les fotografies de la *nomenklatura* soviètica quan eren víctimes d'alguna purga. Tenen en comú amb el còmic de Lizondo ser producte d'un deliri i d'una prepotència malaltissa, i una clara diferència: aquells treballs de "retoc" estaven millor fets. ■

JORDI SEBASTIA

"En una de les fotografies que representa la manifestació demanant l'autonomia l'any 1978, les senyeres han estat grollerament repintades amb una fraja blava que en aquell moment no duien."